Чого, вітре, чого буйний,
Дмеш на Україну?
Вона і так обідрана,
Вона сиротина.

Було колись і в нас тепло...
Було — та пропало,
Засвистіла хуртовина
І холодно стало.

Стихни, вітре, схаменися,
В нас нема кожуха,
Не руш хмари, — дощу треба,
Бо буде посуха.

Нехай поля України
Знов зазеленіють;
Починають жита сходить, —
Нехай же поспіють.

Не вій, вітре, од півночі,
Ми тебе благаєм,
Бо спинити, запретити
Ми сили не маєм.

Повій, вітре, тихесенький
З-за синього моря,
Та принеси в Україну
Козацькую волю!